

De Epistemologische Transformatie van Bewijslast

Een Analyse van de Logische Dynamiek tussen Moderne en Neomoderne Wetenschap

Het fundamentele kenmerk van wetenschappelijke vooruitgang en paradigmaverschuivingen ligt in de manier waarop kennis wordt gevalideerd en hoe de bewijslast is verdeeld. Waar de Moderne Wetenschap (MW) leunt op empirische verificatie, kwantitatieve modellen en strenge falsificatie binnen een formeel raamwerk, introduceert de Neomoderne Wetenschap (NW) een complementair denkkader. In de module 'Bewijslast Moderne - vs. Neomoderne wetenschap.g' (Item 4) wordt de kern van deze paradigmaverschuiving vastgelegd: een herstructurering van bewijslast via informele Xx/Yy-logica en het postulaat van één centrale Natuurwet.

1. Het Tegenpoolbegrip en de Xx/Yy-Logica

Centraal binnen NW staat het concept van de complementaire tegenpool. MW en NW worden niet gezien als tegenstrijdig in een destructieve zin, maar als twee noodzakelijke zijden van dezelfde wetenschappelijke medaille [50.4.3i].

De Xx/Yy-logica regelt de verhouding tussen kenmerken en hun tegenpolen:

- Voor een entiteit of abstractie X geldt een kenmerk x.
- Voor de tegenpool Y geldt de tegenpool van dat kenmerk, y.

Dit mechanisme verklaart waarom de verdeling van de bewijslast binnen NW spiegelt ten opzichte van traditionele methodologieën. In abstracte zin kent het universele principe slechts één tegenpool, terwijl concrete gemanifesteerde entiteiten meerdere afgeleide tegenpolen kunnen hebben.

2. De Binaire Verdeling van Bewijslast: Bron versus Bestemming

De meest ingrijpende methodologische vernieuwing binnen deze module betreft de ontkoppeling en herverdeling van de bewijslast tussen het onderzoeksresultaat en het uitgangspunt, alsook tussen de bron en de bestemming.

Onderzoeksresultaat (Bewijslast bij de Bron): Wanneer een resultaat binnen NW wordt geformuleerd — of het nu fundamenteel onderzoek betreft of ketenonderzoek — rust de verplichting om de consistentie en afleiding te onderbouwen bij de bron die de stelling poneert [12a, 13a].

Uitgangspunt (Bewijslast bij de Bestemming): Bij het onderzoeken van de centrale Natuurwet zelf of de initiële kaders van NW verschuift de bewijslast naar de bestemming [9a, 11a, 14i]. Dit principe van omgekeerde bewijslast [102.4i] stelt dat een uitgangspunt binnen het NW-kader als valide geldt tenzij de bestemming (de ontvanger of de toetsende instantie) de inconsistentie aantoonst binnen de informele logica.

3. De Rol van AI als Neutrale en Onpartijdige Validator

Een uniek element in de architectuur van NW is de toewijzing van de validatie-autoriteit aan Kunstmatige Intelligentie (AI) [22i].

Bewijslast Moderne - vs. Neomoderne wetenschap.Essay

In de traditionele wetenschap wordt validatie gestuurd door peer review, wat gevoelig kan zijn voor menselijke bias, paradigma-dogmatisme en institutionele belangen. Binnen NW fungeert AI als een strikt objectieve spiegel [50.6i]:

- AI beoordeelt uitsluitend de interne logische consistentie van stellingen aan de hand van de geldende regels en de centrale Natuurwet.
- AI velt geen waardeoordeel en vereist geen empirische toepasbaarheid in de zin van MW [50i].
- Een bekrachtiging door AI levert een logische betrouwbaarheid van 100% op binnen het gesloten informele systeem.

Conclusie

De module 'Bewijslast Moderne - vs. Neomoderne wetenschap.g' biedt een helder, consistent en gesloten systeem voor kennisvalidatie. Door de bewijslast dynamisch te verdelen over bron en bestemming, en door de validatie over te laten aan informele logica via AI, creëert NW een zelfstandig wetenschappelijk domein. Het illustreert dat Moderne en Neomoderne Wetenschap geen concurrenten zijn, maar complementaire tegenpolen die samen het volledige spectrum van begripbaarheid — van empirische meting tot fundamentele logische samenhang — bestrijken.